

under de her foreslaaede Bestemmelser. Vi har i Gaar set et interessant Eksempel paa, hvorledes et Dampskibsselskab allerede foregriber de Muligheder, der kan opstaa ved Finansministerens Forslag, og saadan vil det gaa. Derfor gentager jeg, at dette Forslag i det væsentlige er Vinduespynt, det er for Børn og barnlige Sjæle, som man maaske kan glæde ved, at de Folk, der har over 50 pCt. Aktieudbytte, ogsaa kommer til at svare saa meget mere i Skat, men det har ingen Betydning.

Med Hensyn til Fradraget kan jeg i Princippet være ganske enig med den højtærede Finansminister i, at disse først og fremmest skal være indrettet paa at komme de børnerige Familier til gode. Det er der ingen, der har hævdet og hævdet i Praksis med større Styrke end jeg, der ved Loven af 1922 tredoblede Børnefradraget netop ud fra ganske den samme Betragtning, saa det kan vi meget vel være enige om. Kun vil jeg ikke have Børnefradraget saa højt op, at faktisk store Samfundsklasser her i Landet bliver skattefri. Saa snart vi er over, hvad der kan kaldes Eksistensminimum, skal alle deltage i Skatteydelsen, ogsaa af Formue- og Indkomstskat, det er rigtig Skattepolitik Princip.

Hvad de faste Fradrag angaar, glæder det mig, at den højtærede Finansminister udtalte sin Forhandlingsvillighed paa dette Punkt, og jeg kan heller slet ikke være enig med hverken ham eller det ærede Medlem Hr. Henningsen i, at dette er noget, der ikke spiller nogen virkelig Rolle. Jo, det spiller en stor Rolle, naar man ser Spørgsmaalet i dets fulde Udstrækning. Det gør det navnlig for dem — og dér maa den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Henningsen undskyldte mig, at det er Folk, som jeg har en ganske særlig Sympati for —, der har formaaet ved Anstrengelse, Arbejde og Selvfornægtelse at sørge for saa vidt for sig selv, som de har samlet sig en lille Ejendom eller Formue for ved egen Hjælp at kunne klare sig selv, og for at der skal være sørget for deres Enke og efterladte Børn i det Tilfælde, at de falder fra. Det er den Samfundsklasse, som Landet baade økonomisk og moralsk især skal bygge paa, dem, der ved deres eget Arbejde vil klare sig selv.

Det er disse smaa Formueejere, som, naar man formindsker de faste Fradrag, i mange Tusindvis vil komme ind under Skatteloven. Og naar man saa samtidig formindsker den Lempelse, som jeg satte ind i 1922, for dem, der har under 4 500 Kr. i Skatteindtægt og Formuer under 100 000

Kr., saa vil, som jeg ogsaa har paavist gennem Eksempler, den Formindskelse af det faste Fradrag, som den højtærede Finansminister har foreslaaet, betyde, at disse smaa Formueejere kommer til at betale forholdsvis en meget betydelig højere Skat; de 3 Kr., som det ærede Medlem Hr. Henningsen viste hen til, kan slet ikke ækvi- valere det. Jeg paaviste, hvorledes det f. Eks. for Formueejere med en Formueindtægt paa 3 000 Kr., selv efter at den nye Skala er taget i Betragtning, vil give ca. 40 Kr. mere i Skat. Det er i Virkeligheden føleligt, og jeg kan ikke rigtigt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke tillagde det nogen særlig Betydning, for naar man kommer saa stærkt ned i Indtægt, har en Skat paa 40 Kr. mere eller mindre ikke saa lidt at sige. Det er ikke dér, man skal slaa ned.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann drog en Parallel med Aldersrenten og sagde: Naar Venstre mener, at Aldersrenten ikke skulde være højere, end den er, var det ganske meningsløst at tale om, at der for Folk med en Indtægt paa 2 000 eller 3 000 Kr. skulde tages noget Hensyn paa dette Punkt. Der er og bliver den overordentlig store Forskel paa Aldersrenten og Formueindtægten, at i det ene Tilfælde drejer det sig om en Understøttelse, som Staten giver uden Hensyn — til en vis Grad i alt Fald — til, hvad vedkommende selv har gjort; i det andet Tilfælde er det for det allermeste en opsparet Formue, det drejer sig om, Produktet af mange Aars Arbejde, Anstrengelse og Selvfornægtelse. De to Ting kan man nu en Gang ikke sidestille. Man kan ikke sige, at det Hensyn, som Skattevæsenet skal tage til de smaa Indtægter, hører op, naar vi kommer op over Aldersrentegrænsen. Det er heller slet ikke noget, som de ærede Socialdemokrater selv praktiserer. De tager jo Hensyn langt op over den Grænse; man kan slet ikke sammenstille de to Ting.

Med Hensyn til Ligningsapparatet fastholder jeg mine Udtalelser fra forleden Dag. Det kan se meget tiltalende ud, men det vil have meget dybt indgribende Virkninger, den Virkning at bureaukritisere hele vort Ligningsapparat, og det er noget, den danske Lovgivningsmagt altid har holdt sig borte fra og har saa meget mere Grund til at holde sig borte fra nu, som Skatten er blevet et saa meget betydende Moment i de enkeltes Økonomi paa Grund af de høje Skattesatser. Jeg kan forsikre de Herrer for, at med hele det bureaukratiske Apparat, de vil sætte i Scene, vil der